

ДО ДРУГА

Ти не соромся літ своїх, мій друже,
Хоча закінчення їх буде вже на «сят».
Тож до краси життя не стань байдужим,
Відкрий все серце для квітучих свят.
Віддай нектар добра на радість рідним,
Теплом душі своєї світ увесь зігрій.
Й під небом неозорим та погідним
Прошкуй у сад любові, щирих мрій.
Бо мрії еліксиром животворним
Враз скроплять душу, назавжди благословлять.
І в осені є барви неповторні,
Лиш треба їх в безмежжі розпізнати.
Тож не соромся літ своїх, шановний,
Подякуй Богу за велику благодать,
Що ти відчув життя принади вповні
І сонце йдеш щоранку зустрічати ...

РІДНОМУ МІСТУ

Ступаю в ранню млу, туди, де сходить сонце,
І асфальтівки шум відлунює здала.
Я чую клич епох у кожнім своїм кроці,
Тут пам'яттю бринить оновлена земля.
Мого містечка цвіт п'янить вразливу душу,
Мов дивний мед троянд, уяву полинить.
І я, як вірний син, йому вклонитись мушу,
Подякувати йому за цю блаженну мить.
Іду, немов у сні, по вулицях і площах,
Де прадідів моїх безсмертний дух вита.
В надії і мольбі ступаю, мов на прощу,
Туди, де храмів бань врочистість золота.
Хоча чоло моє у срібному тумані,
Але дитинство тут хлоп'ятком промайне.
А юності роки, немов поля духмяні,
Стрічають, як колись, закохано мене.
Березнівські сади – це неповторне диво,
Всміхаються навстріч, вітають змахом віт.
І я іду до них й до земляків щасливих,
Щоб обійняти ураз кохане місто й світ.
Для мене рідний край, немов зоря незгасна,
Що осява життя знаменом молодим.
... Знов я Березним йду, воно таке прекрасне,
Бо тут – усе моє сьогодні й назавжди.

Зацілована сонцем весна
На крилі журавля прилетіла.
І моя, наче цвіт, сивина
Над чолом, над життям заясніла.
Дивний квіт моїх пройдених літ
Тихий смуток ураз навіває,
Нагадав: мого звіту цей світ
У осінньому храмі чекає.
Сивина, сивина, сивина ...
В ній – всі болі мої і тривоги.

Засріблилась весною вона,
Коли знов я зібрався в дорогу.
А в краю, де світанки цвітуть,
Мов надії, зросли мої діти.
Вже і внуки рушають у путь,
Як же цьому мені не радіти ...
Тож ніщо не спиняє мене,
Хоча диха в потилицю старість,
Та я вірю: все скоро мине,
В моїй долі розквітне лиш радість.
І душа знову птахом зліта,
Бо не хоче у слякотну осінь.
Хай пощезне тривога ота,
Що засріблила раптом волосся.
Я ж полину, полину увись,
Все полишу в цім світі коханім,
Що любив, що творив, і колись,
Мов хмаринка, навіки розтану.

ЛЮБИМ ОНУКАМ

Знов іду осіннім листопадом,
Де вже не співають солов'ї ...
Та у мене є любов-розрада –
Внуки, ніжні квіточки мої.
Неповторне диво синьооке,
Покоління роду молоде.
Любі внуки, хай крізь далі й роки
Лиш добро у вашу долю йде.
Подарую вам я найдорожче –
Мирне небо, широчінь полів.
Сонячних світанків напророчу,
Щедрих літ і веселкових днів.
Вишня у вікно тихенько стука,
В ці осінні прохолодні дні,
Тож чекаю вас, кохані внуки,
Сонця в душу принесить мені.

Такий холодний, непривітний травень –
Розчарування всіх моїх надій.
Бо від ранкових рос німіють трави,
Тремтять над ставом верби молоді.
Моя ж душа бажа тепла і сонця,
В ній вірші, наче проліски, цвітуть ...
Та раптом промінь стукнув у віконце
І провітліла хмарна каламуть.
Як добре, що минула чорна смуга,
Мені всміхнулись молоді сади.
Зустрів мене, як побратима-друга,
Цей день травневий, світлий, молодий.
Знов зацвіли довкола диво-квіти
І бджоли забриніли серед трав.
Я дякую тобі, мій добрий світе,
Що ти мені надію дарував...

За Сергієм ЄСЕНІНИМ.

ТЕРПІННЯ

Бувало, як в дитинстві хтось образить,
Чи хлопці в бійці носа розіб'ють,
Не плакав я, але тоді щоразу
Там бачив поруч матінку свою.
Вона мене так ніжно обнімала
Й казала: «Синку, ти терплячим будь».
Враз на душі знов затишно ставало,
Тож я рушав у неосяжну путь ...
Все те минуло. Попіл літ – на скронях,
Навік відплив за обрій мамин день.
Та відчуваю я її долоні,
Коли у серце біль тяжкий впаде.
Стерпіти вкотре знов його я мушу,
Мене ж бо далі неозорі ждуть.
А в мить, коли безжально ранять душу,
Знов чую: «Синку, ти терплячим будь».